

BULLETER FRÅN ARBOGA FLYGKLUBB Nr 2/2014 oktober

Härmed kallas du till

Årsmöte för val av styrelse

och

Medlemsmöte

Lördagen den 22 november kl 17.00

i

Arboga OK klubbhus

(Orienteringsklubbens hus som ligger snett upp till höger vid Ekbacksbadet)

Vi börjar med det formella årsmötet enligt stadgarna

Efter en summering av 2014, ägnar vi oss åt framtidsdiskussioner, och så får vi höra Per Carlin berätta om vägen till SM-guld

Framtiden?

Vad vill vi med klubben i framtiden? Vad ska vi satsa på? Hur ska vi göra det? Vem ska göra det?

Klubben bjuder på förtäring

VINGPENNAN nr 2- 2014

Red: Lars Jauring, Per Nykvist
Tel: 0589-660368 (LJ), 0589- 14797 (PN)
Mobil: 070-333 68 70 (LJ), 070-6312396 (PN)
Tel klubben: 0589-410 42
E-mail jauring.la@telia.com, per.nykvist@bredband.net
Webbadress: <http://www1.idrottonline.se/default.aspx?id=517529>

Årets sista nummer är som vanligt en kallelse till årsmöte med val av styrelse och funktionärer för nästa år, och några korta kommentarer om vad som hänt sedan sist. Säsongen avslutades traditionsenligt med klubbens landningstävling lördagen den 11 oktober. Segelflygverksamheten är avslutad, segelflygplanen är demonterade och undanställda och nu gäller det att vi sätter fart med vinterunderhållet, så att vi slipper stressa med det sista i slutet av mars. Det är ju dessutom lättare och billigare att värma upp bygglokalen under november och december än efter årsskiftet.

Årsmöte 2014-11-22

Lördagen den 22 november håller vi det stadgeenliga årsmötet med val av styrelse och funktionärer för verksamhetsåret 2015. Den som har förslag på lämpliga personer för att fylla dessa poster bör snarast ta kontakt med valberedningen, som består av Lars Jauring, Rauno Seimilä och Gunnar Birgersson.

När vi klarat av detta årsmöte, som brukar gå både fort och smidigt, summerar vi den gångna säsongen och de aktiviteter som varit och sedan lägger vi merparten av tiden och energin på att prata om framtiden för klubben på några års sikt.

Per Carlin har lovat att berätta om hur han lyckats ta sig högst upp på prispallen i SM, och Bengt Frid kommer säkert att delge oss en hel del erfarenheter från VM i Polen. Vad är framtiden för klubben? tävlingar, läger, träffar, banan, anläggningar, flygplan, flygare...??

Det finns många frågor att diskutera och ju fler som kommer väl förberedda med tankar och idéer desto bättre och mer givande blir diskussionerna.

Tänk till hur du själv ser på framtiden och kom till mötet och tala om det!

Bengt, och några till, brukar förse oss med förtäring under kvällen, och så blir det även i år.

Flygsäsongen 2014

Tävlingar

Klubbens piloter har med blandade framgångar deltagit i både nationella och internationella tävlingar förutom klubbmästerskapet, som beskrivs längre fram.

Skolning

Conny gnetar på med de få elever vi har, och nu är vi ytterligare en med färdigt cert i och med att Rickard Carlsson kommit i mål.

Läger i Dala-Järna

Vecka 27, månadsskiftet juni/juli drog klubben (?) iväg till Dala-Järna för segelflygläger. I det här fallet inskränkte sig klubben till Lars J, Rauno S och Per N. Eftersom Lars och Rauno har sina egna flygplan kunde Per N disponera UNM för sig själv. Förutsättningarna på plats var mycket bra och välordnade, men vädret kunde förstås ha varit bättre. Fyra anständiga flygdagar blev det ändå. Synd bara att inte fler Arbogapiloter hade möjlighet att vara med. När vädret inte medgav flygning hanns det med andra aktiviteter. Några provade fiskelyckan, och kulturen i Dalarna har mycket att ge förutom det trivsamma umgänget med flygarkamrater från flera klubbar.

Lägerdeltagarna förbereder sig för en till dag med till synes goda förutsättningar (Per N)

Segelflygets dag

Söndagen den 24 augusti anordnade vi Segelflygets dag tillsammans med många andra klubbar i segelflygsverige. Årets dag flöt på bra i ett behagligt sommarväder som lockade ett antal personer att göra en provlektion. Låt oss hoppas att åtminstone någon vill bli flygare på riktigt.

Modellflygsektionen

Arrangerade traditionsenligt en storskalaträff under helgen 18-20 juli. Det kom många som ville träffas, visa upp sina modeller och flyga med dem. Den här träffen är nu etablerad i modellflygarkretsar och blir bara större för varje år. En hel del publik kommer det också, och det ger ett gott tillskott till modellsektionens ekonomi.

Under sommaren/hösten har det kommit upp ett nytt skärmtak vid modellstråket, för att ge bättre väderskydd.

Årets första AFT, av PeO Andersson

Under påsklovet hade Lars och Oskar bestämt sig för att flyga alla lov dagar och Per ställde upp med bogsering, så jag bestämde mig för att hänga på en dag. Jag hade ju klarat PC:n lördagen innan och efter kontroll med Transportstyrelsen visste jag att jag fick flyga eftersom gamla certifikatet fortfarande gällde. Jag var nämligen rädd att jag skulle vara tvungen att vänta på nytt certifikatsdokument innan jag fick börja flygsäsongen. En nyhet i flygklubben för i år är att vi ska boka vardagsflygningar på hemsidans forum. Så jag premiärbokade LS 4:an och var alldeles ensam om att vilja flyga den.

Strax efter nio var jag på plats och öppnade hangarens portar och där stod LS 4:an längst fram för ovanlighets skull, annars står nu för tiden alltid VG främst och 4:an får hålla till inne i hörnet. Den har ju hamnat lite i skymundan nu när Duo Discusen är ny och alla vill flyga den. För min del flög jag bara Duon förra sommaren, de få flygtimmar det blev, så jag var också en av dem som ratade LS 4:an, men det var då.

Jag var i god tid så jag hann göra daglig tillsyn och tvätta av flygplanet innan Lars och Oscar kom. Vi drog ut flygplanen kopplade dem till varsin bil och körde ut dem till banan. Det var bara att göra sig i ordning för Per kunde dra ett par släp och sedan hade han ärenden att utföra för att återkomma senare och dra resten. Oskar ställde upp Duo Discusen främst och jag efter med LS 4:an, vinden var nordlig och låg nästan i banan vilket inte hör till vanligheterna.

Strax efter elva kom Per lunkande över stråket med OB, kopplade VG och så bar det iväg med Oskar. Några minuter senare var Per och OB tillbaks och det blev min tur att få komma upp i vår luften. Vi steg snabbt som en kork i vatten. 100 meters höjd hade vi nästan när vi korsade stora vägen. Dessutom utnyttjade Per termiken och kurvade oss upp norr om fältet. Ringrostigheten var jag medveten om så jag kopplade först på 700 meter för att ha god marginal när jag skulle fånga termik.

Urkopplingsblåsan var säkert bra, men det var inte jag. Med stig lite här och där i varvet och hela tiden nya försök att centrera hade jag väl ett medelstig på 0,05 m/sek (i bästa fall), men skam den som ger sig. Några hundra meter hade jag ändå kämpat till mig när blåsan och jag blåst iväg nästan fram till Hjälmaran. Dags alltså att dra sig norrut mot fältet. Väl framme där i en ny blåsa kom Oskar in i samma, bara det att han kom in några hundra meter över mig. Han har ju på senare tid flugit betydligt mer än jag, så det var ju rimligt att han skulle lyckas bättre. Det var bara att gnetta på i den nya blåsan och inte känna sig dålig bara för att Oskar försvann uppåt och norrut.

Vinden låg på norrifrån även på höjd, så även denna blåsa tog mig till kanten av Hjälmaran och välkända vatten utanför Hällarna (fast betydligt högre än själva vattnet). Det var bara att ta kurs på flygfältet och glida tillbaka. Termiken blommade upp överallt, så det var inte svårt att komma tillbaks till fältet med samma höjd. Nu började jag känna mig säkrare och säkrare på att kurva med LS 4:an, jag hade stundtals ett helt varv i stig efter att ha mallat in mig. Jag stannade i en blåsa som jag hittade väster om fältet och med den kom jag äntligen upp i molnbasen. Då hade jag drivit till Frösshammarsviken och jag meddelade Per, Mats, Oskar och Lars att molnbasen låg på 1700 meter. Jag misstänkte att de var intresserade eftersom de började bli beredda på att ge sig ut på varsin RST-bana.

Min termikblåsa fortsatte att hålla mig uppe trots att vi gled ut över Hjälmaran. Det är ju kul att få segelflyga över vatten där jag förr så många gånger seglat i båt, seglandet på höjd är ju trots allt betydligt snabbare och man behöver ju inte kryssa när man flyger mot vinden, även om det går lite långsammare även med segelflygplan att streta mot nordanvinden. Efter att jag lokaliserat morfars sommarstuga vid Hällarna satte jag kosan norrut igen.

Vid det här laget hade jag hållit mig uppe betydligt mer än en timme och nu var den värsta ringrosten borta, Jag kunde på några varv hålla ett medelstig på varvet uppåt två m/sek (ja, inte riktigt 2, kanske snarare 1,5 ... knappt förresten, men mer än 1 m/s i alla fall) och jag kände mig riktigt nöjd. Jag flög omkring och hittade stig på alla möjliga ställen, och sjunk också förresten. Det är ju underbart att flyga i sådant härligt väder och jag njöt i fulla drag, men när man ligger nära molnbasen och inte solen kommer åt att värma på samma sätt som på lägre höjd blir det lite kallt. Långkalsingar hade jag laddat upp med, men inte varma sockor och vinterskor (de är ju så klumpiga att flyga med).

Kalla fötter, men termik överallt och så roligt att flyga.

Då gällde det att få lite värme, ett sätt är ju att flyga ut i blåvädret. Så det gjorde jag och det fanns termik där också, varmare för kroppen, men inte tillräckligt för fötterna. Jag höll mig ett tag i det molnlösa området runt flygfältet, men bestämde mig för att ta en sväng mot Kungsör. Där fanns det visserligen cumulus och jag ville helst hålla mig i solen, men då visste jag å andra sidan också om att där fanns termik. Söder om Kungsör fick jag mer höjd, så jag kunde flyga bort till Torpa, undrar om Roland såg mig? Förresten, tack Roland för alla jättebra bogseringar du stått för under alla åren.

Kungsör i sikte (PeO)

Med bra möjligheter till stig och redan på hög höjd insåg jag att jag skulle kunna nå Köping, som jag försökt komma till för några år sedan men aldrig nådde fram till. Så med kalla fötter (inte bildligt alltså) siktade jag på den cumulus som låg åt köpingshållet. Under den kämpade jag mig upp till molnbasen och nu kände jag mig säker på att kunna flyga in över Köping och ändå vara säker på att komma tillbaka till Arbogafältet. Nere i hamnen låg det ett par fartyg kunde jag se och på Nordkalk kunde jag tänka mig flyglärare Conny springa omkring och leta efter elledning som behöver lagas. Men hur intressant det än var att studera Köping ovanifrån så gjorde mina fötter fortfarande sig påmind om att det är varmare på lägre höjd. Så jag bestämde mig för att glida hemåt.

Nu är det inte så enkelt att vägen hem är den raka vägen, för rätt var det är så kommer man in i stig och då vill man ju försöka ta det och vinna lite höjd, och förstås envetet försöka kurva snyggt och effektivt. Och när man är på väg att återvända till Arboga flygfält så kommer man in i hur många blåsor som helst, sådana som man annars inte ser skymten av när man behöver dem (ser och ser, tänk om man skulle kunna se termiken!). Så är det i alla fall för mig, och så var det även denna gång.

Men efter ett antal termikblåsor med kurvövning var jag åter över fältet, med fötter som slutligen övertalat hjärnan om att nu är det dags att nå varmare höjder, det vill säga marken. Så efter en del svängar i lagom sjunk med landningsfart och stället ute (och låst) tog jag och LS 4:an mark på stråk 33.

Två dagar senare flög vi igen, jag LS 4:an och fötterna (med yllesockor).

Första året med P8, av Lars Jauring

Så här när den mörka hösten har lagt sitt tunga lock över vår del av världen och segelflyg är något man endast får längta efter i fem långa månader så kan det vara lämpligt med en liten sammanfattning och personlig reflektion över den gångna sommaren. För min del blev det ju den första säsongen, av hittills totalt 35 st, som stolt ägare av ett eget flygplan. Som jag berättade i förra numret av Vingpennan så var det en omskakande och smått euforisk känsla att begå jungfrutur i egna vingar. Efter den här vädermässigt fantastiska sommaren så finns det naturligtvis andra känslor och upplevelser som behöver luftas. Totalt lyckades jag få ihop knappa 80 timmar i PIK-en. Hade väl hoppats att Junior skulle kunna lägga mer tid på fältet och därmed bidra lite mer till ett ännu större flygtidsuttag. Men varför klaga när det endast innebar att jag fick ha skönheten för mig själv. Den stora skillnaden som jag upplevde var att helgerna kan utnyttjas på ett helt annat sätt för egen flygning och därmed kunna vara mer ”social”. Tidigare år har de bästa och flesta sträckflygningarna gjorts under veckorna då konkurrensen om kärrorna är betydligt mindre. Jag måste tillstå att det är en speciell känsla att dra ut och tillsammans med sina klubbkamrater montera och pyssla om sin skyddsling, samtidigt som man spanar in den verkliga väderutvecklingen och jämför med diverse mer eller mindre realistiska prognoser. Att efter det i lugn och ro inta lunch samtidigt som banläggning diskuteras och sedermera beslutas är också det en ritual som bidrar till den sköna och avkopplande fokuseringen som en dag på fältet innebär. Nåväl, jag måste också tillstå att eget flygplan för mig har inneburit aningen aggressivare flygstil och även ett visst högre mått av risktagande. Det får vara mitt sätt att förklara alla årets utelandningar. Trots dessa sju så har även ett antal dito undvikits med termikblåsor från relativt låg höjd.

Några höjdpunkter under året

Första starten för året gjordes redan den 16 mars, samma dag som vårens årsmöte för övrigt. Vädret visade sig vara riktigt bra för att vara så tidigt. Av ren rutin så lades en liten fjärilsbana om 130 km in i computtrarna. Per C hade lagt samma bana och skyndade sig ut i terrängen med, som vanligt, hög svansföring och tempo. Tanken var väl att jag skulle försöka hänga på men radiostrul gjorde att min start blev ca 30 minuter försenad så jag fick flyga solo. Det visade sig så småningom att en mikrofonkabel hade blivit skadad vid årstillsyn, men det åtgärdades innan nästkommande flygning. Därför fick denna första flygning ske utan

sändning. Eftersom molnbasen inte höjde sig över 1350m MSL så gick det bra. Termiken visade sig vara helt OK med medelstig på 2-3 m/s på sina ställen. Så döm om min förvåning när jag efter någon timme på banan insåg att det ska nog gå det här med. Fick småningom rapport från Per i G7 att det gått lite för fort i jakten på höga hastigheter och hans första start slutade i årets första utelandning i trakterna av Kolsva. Själv knatade jag runt banan med dryga 80 knyck utan någon större ansträngning, jag var nog mest förvånad, men naturligtvis mycket glad över en lyckad premiär.

Kristi Himmelsfärds dag, torsdagen den 29 maj såg ut att ge riktigt fint flygväder med molnbaser över 2000 m, dock med en besvärande nordlig vind som i östra delarna av vårt område kunde nå 40-50 km/t på höjd. Per ”bestämde” att vi skulle åka 52 mil, Arboga-Bodås gruva-Nora ka-Insjön-Arboga. Skönt, tycker jag med folk som kan bestämma sig (och mig) ibland. Även den här dagen försökte jag hänga på Per men efter 4 mil så var jag avhängd. Vid Dalälven nordost om Avesta blev det ett långt glid och höjden avtog sakta men säkert och i motvinden såg det bistert ut att kunna nå första brytpunkt. Med tre snöpliga utelandningar tidigare under våren i bagaget, kände jag att det vill jag inte riskera en sådan här fin dag. Så därför togs beslutet på 500 m över marken strax nordost om Avesta att vända om och fortsätta med POB. Väl tillbaks i det fina vädret var det bara att ösa på i molngatorna söderut där jag kunde vända igen en bit söder om Hjälmaren. Efter det fick det bli ett par vändor i nord-sydlig riktning i krytt väder upp till 2200m. Flygningen resulterade i 544 km och den första 50-milaren i P8 var ett faktum, visserligen i POB, men ändå en skön känsla att kunna avverka den respektingivande sträckan i min PIK20D. Genom att ta sig runt den deklarerade banan med god fart så visade Per att han var i god form och kan hålla den höga klass som krävs för att bli svensk mästare, vilket han ju senare lyckades med för första gången. Kul för oss andra också att få den sparringen som det innebär att flyga med en svensk mästare. Hoppas på flera sådana tillfällen kommande säsonger.

Den första lördagen i augusti hade röken från den stora skogsbranden utanför Virsbo lagt sig som en tjock dimma i ett brett bälte i NNV riktning. Det fanns fortfarande inga restriktioner på att flyga i området vilket blev fallet några dagar senare. Termikprognosen lovade ett hyfsat bra väder med molnbas upp till 1800m på sina håll. Jag tänkte att nu är det dags för den där 30-mila-triangeln som aldrig blivit av förr: Arboga-Grangärde-Enåker-Arboga. Tyvärr så hade vajern till vattentömningen lossat under sittdurken så det fick bli att flyga torrt. Vinden, tillsammans med skapliga stig, hjälpte mig att hålla god fart på första benet. Efter Grangärde blev det nästan tvärstopp då termiken blev drastiskt sämre. Det, och den dåliga sikten (ingen rök ännu dock) gjorde att det fick bli försiktig flygning med sikte aningen söder om färdbenet. Vid Norberg förbättrade sig åter vädret och en 2,5-metare kunde lyfta mig till 2000m. Därefter såg jag röken som en vägg framför mig, men efter att ha pratat med Rauno och hört Uppsala-flygarna på radion så beslöt jag ändå att prova ett glid genom dimman. Efter 25 km glid i lugn men disig (minst sagt) luft och 1000m på höjdmätaren brakade det till och dagens bästa blåsa var ett faktum. Med 3,5 m/s bar det ända upp till 2200 m och andra brytpunkten var inom räckhåll. Efter vändning kunde jag med några sämre termikblåsor sakta men säkert ta mig åt sydväst och på betryggande avstånd studera den omtalade brandhärden för att så småningom korsa mållinjen i Arboga. En härlig dag med en efterlängtd sträcka bakom mig var så avklarad, dock med ett visst vemod över vad naturen (och vi människor) kan ställa till med.

Sammanfattningsvis så har det varit en underbar sommar och en skön ny tid som börjat där segelflyget för mig kommer att innebära en ännu större frihet än tidigare. Även att tävla i SM med eget flygplan gav mersmak och nästa år tävlas det i Arboga. Då finns undertecknad och P8 i allra högsta grad med i hetluften, förhoppningsvis på rätt halva av resultatlistan denna gång.

Klubbmästerskap – landningstävling 2014

Årets landningstävling gick traditionsenligt av stapeln andra lördagen i oktober. Vädret i år bjöd på utslagsgivande sidvind (normalläge för Arboga), samt en behaglig hösttemperatur med en hel del sol. Även i år blev deltagarantalet tvåsiffrigt trots att fler ”givna” förhandsfavoriter saknades. Ny deltagare med endast 5 starter blev Mika Puurunen som med säkerhetslärare i baksits lyckades med två bra landningar och slutade på en fin sjundeplats. (Red. misstänker att lärarens bedömning från baksits hade viss inverkan på resultatet). Den besvärliga sidvinden ställde till det för några av deltagarna som inte fick stopp på ekipaget. I första omgången PeO och Rauno, samt i andra Anders som därmed tappade en trolig topplacering. Målsättningen för flera var i år, förutom att vinna ära och berömmelse, behålla spänningen i kampen om vandringspriset ”Pysens kanna”. Nämnde Pysen blev fö även i år bryskt påmind via telefon om årets höjdpunkt och tog sig sedermera pliktskyldigast ut till ESQO för att åter visa oss andra var skåpet skall stå. I år räckte det till en 8:e plats. Förra årets ”Lucky loser”?? (fyran) Jauring jr fick i år nöja sig med platsen bakom Pysen, dock med en fin andra sättning helt utan galopp. Årets fjärdeplats kneps av Olle Ytterberg med fina 66 prickar. I täten lyckades Jauring d.ä. med sin bästa Duolandning någonsin med endast två meter från nollan. Inför andra omgången var således ledningen hyfsat betryggande med Conny, Gunnar och Bengt på 13, 15 resp. 19 prickar. Så efter den trions andra omgång krävdes en sättning +/-18 meter för att behålla ledningen och ta ännu en skön seger. ”Piece of cake”- inställning och därmed underskattning av situationens allvar ledde dock till en -22-meterslandning och en snöplig andraplats. Lärarkollegan Conny tog därmed hem årets landningstävling. Grattis Conny! Nåväl, eftersom Bengt inte lyckades bättre än en sjätteplacering så får vi behålla vandringspriset minst ett år till. Vi får se fram mot nästa års uppgörelse som förhoppningsvis blir minst lika tuff som i år. I sedvanlig ordning gick grillen på högvarv under lunchen och grillmästare Frid lyckades få till grillytan som den skulle. Tack för det Bengt! Bodil R hade bakat en smarrig äppelkaka som kunde avnjutas till kaffet. Tack Bodil! Ett stort tack även till bogsermästare Steve Holm, samt naturligtvis alla deltagare och inte minst vår stabile tävlingsledare Mats. Väl mött 2015 igen!

När alla prickar räknats ihop såg den kompletta prislistan ut på följande sätt:

Placering	Pilot	Prickar	Poäng i vandringspris					
			2014	2011	2012	2013	2014	Totalt
1	Conny Ahlberg	30					3	3
2	Lars Jauring	41	3			2	2	7
3	Gunnar Birgersson	44					1	1
4	Olle Ytterberg	66						
5	Mats Lundqvist	76				1		1
6	Bengt Frid	84	2	3	3			8
7	Mika Puurunen	126						
8	Lars-Olof ”Pysen” Broberg	168						
9	Oskar Jauring	180						
10	Anders Jacobsson	336						
11	Rauno Seimilä	492						
12	PeO Andersson	548			2			2
	Urban Tillman			1				1
	Jan Johansson				1			1

Poängställningen i vandringspriset ”Pysens kanna” efter tävlingen 2014

Bengt Frid	8
Lars Jauring	7
Conny Ahlberg	3
PeO Andersson	2
Jan Johansson	1

Urban Tillman	1
Mats Lundqvist	1

2015

Snart är det 2015 och redan nu vet vi att Arboga Open / SM kommer att avgöras i Arboga v 31. Som vanligt under ledning av Mats Lundqvist och med stort engagemang av övriga klubbmedlemmar, eller ?

Det betyder mycket för klubben om vi alla hjälps åt att genomföra tävlingarna på samma goda sätt som vanligt, men det behövs många många frivilliga insatser!

Boka in och ställ upp för klubben!

Flygplanen

Duo Discus, SE-UVG

Har varit flitigt utnyttjad under sommaren.

LS 4, SE-UNM

Är en pålitlig och trivsamtrotjänare, som håller stilen

PA28 Cherokee, SE-FAL

Till slut blev den såld till en privatflygare. Det innebär att klubben inte längre kan erbjuda något normalklassat motorflygplan. Bogseringen klarar vi ju bra med Dynamicon, och tyvärr har ju intresset för att utnyttja möjligheten till "riktig" motorflygning minskat alltmer de senaste åren, så det är väl bara att konstatera att klubben har anpassat sig till den verklighet som råder.

WT 9 Dynamic, SE-VOB

Har fungerat utmärkt som bogserare under sommaren. Den kommer enligt uppgift att vara avställd under vintern, så nu går klubben i ide.

Andra aktiviteter på fältet

Gräsklippning

Även i år har klubben haft ansvaret att sköta klippningen på AMPA-fältet. Lars gjorde iordning ett schema som har fungerat bra. Eftersom vi gör jobbet på kommersiella villkor men med ideell arbetskraft blir det ett mycket bra och välkommet, för att inte säga nödvändigt, tillskott till klubbkassan. Anskaffningskostnaden för de befintliga maskinerna har ju varit försvinnande liten, och hittills har inte heller underhåll och reparationer varit särskilt betungande. Under sommaren har vi fått överta resterna av en gräsklippningsmaskin från Örebro Segelflygklubb. Det är samma typ av cylinderaggregat som vi redan har, och nu har Björn E och Per N börjat renovera de bästa av dessa. Tanken är att bygga ut ramverket så att det blir ytterligare två klippare på bredden. Det skulle innebära att vi ökar kapaciteten, och därmed sänker tidsåtgången för klippningen.

De ansvariga för AMPA har uttryckt att de är mycket nöjda med hur vi sköter jobbet så det bör väl finnas goda chanser till att vi kan få det även nästa år.

Det är många som har ställt upp och gjort jobbet under sommaren, och klubben tackar alla som orkat sitta och skava runt på våra gamla traktorer.